

Stille angst

Robert Bryndza bij Boekerij:

Het meisje in het ijs
De stalker in de nacht
Donker water
Laatste adem
Koud bloed
Doods geheim
Fatale waarheid

Zonder gezicht
Schaduwland
Vallend duister
Duivelsbocht

Stille angst

Robert Bryndza

Stille angst

Drie mensen kunnen een geheim bewaren als twee
van hen dood zijn

Vertaald door Willeke Lempens

ISBN 978-90-225-9655-5
ISBN 978-94-023-1941-5 (e-book)
ISBN 978-90-528-6607-9 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Fear the Silence*
Vertaling: Willeke Lempens
Omslagbeeld en -ontwerp: © Henry Steadman
Auteursfoto: © Petr Kozlík
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 by Raven Street Ltd
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Sally

Drie kunnen een geheim bewaren, als er twee dood zijn.

Benjamin Franklin

1

Hoe kan het dat de afschuwelijkste dag van mijn leven als een van de mooiste begon? Er gebeurde niets wereldschokkends, die slapelige zondag. Het was gewoon zo'n zalige luie dag: lekker lang uitslapen, een fijne vrijpartij, koffie, een gebakken eitje en daarna de kranten bij het haardvuur. Innige tevredenheid en puur geluk, met mijn echtgenoot Will. Toen het vijf uur werd en ik me moest gaan klaarmaken om naar mijn werk te gaan, kon ik me dan ook maar met moeite losrukken.

Het was koud toen ik vanuit de voordeur het wandelpad langs de oever van de Theems op stapte. De ondergaande zon gloeide nog net boven de roodbakstenen flatgebouwen aan de overkant van de rivier en het water leek in de schemering zo donker als inkt.

Ik draaide me nog even om naar het huis en zag Will in het erker-raam van de bovenverdieping staan. Zijn slordige kastanjebruine haar werd belicht door de plafondlamp van onze slaapkamer, hij droeg een oude Nirvana-hoody op een wijde joggingbroek en hield een kleine witte kat in zijn armen. Luna was een zwervertje dat hij af en toe voerde. We hadden net wat gekibbeld over of we al dan niet een kattenluik moesten nemen, maar zoals bij bijna al onze discussies had ik het moeten afkappen omdat ik naar mijn werk moest.

Hij blies me een kusje toe en liet Luna met haar pootje zwaaien. Hij zag er erg tevreden uit. Waanzinnig tevreden – dat is hoe ik me die laatste blik van hem altijd zal herinneren.

Ik zwaaide en liep toen met ferme passen door naar het metrostation. Ik hoorde het gekabbel van het water dat voorbijstroomde terwijl het tij aan het keren was en voelde een snijdende wind vanaf het water. Ik dook ineen, rillend in mijn fleecesjas. Volgende week moest de klok alweer een uur terug, wat betekende dat de reis van en naar mijn werk binnenkort weer geheel in het donker zou plaatsvinden. Het werd tijd om mijn winterjas tevoorschijn te halen.

We bewoonden een herenhuis in een rustige straat bij de rivier, in de wijk Bermondsey, een peperdure plek om te wonen. Will komt uit een rijke familie, het huis was ons huwelijksge Geschenk. Van mijn moeder kregen we een steakmessenset, om een idee te geven van ons verschil in afkomst. Natuurlijk ben ik erg dankbaar voor zo'n gulle gift. Maar Will en ik zijn al vierentwintig jaar getrouwd en zijn moeder, Marelle, herinnert me nog steeds maar al te graag aan haar vrijgevigheid.

Het was maar een klein eindje lopen naar metrostation Bermondsey en in de trein was het erg rustig: mijn wagon bleef alle vier de haltes naar Westminster leeg. Ik dacht aan poes Luna en het kattenluikverhaal en kon me Marelles gesprek met Will al helemaal voorstellen.

William, Maggie heeft nooit kinderen gewild... maar ze kan toch zeker geen bezwaar hebben tegen een kat?

Of...

William, ik betaal je zo'n kattenluik met alle plezier. God weet dat ik ook dolgraag een kinderkamer voor jullie had gekocht, maar daar heeft ze me nooit de kans voor gegeven.

Het onderwerp 'kinderen' heeft een lange schaduw over ons huwelijk geworpen. Het is waar dat ik nooit kinderen heb gewild. Maar Will ook niet. Negenentwintig jaar geleden leerde ik hem kennen op de artsenopleiding. En zodra het serieus begon te worden tussen ons, heb ik hem mijn ideeën over dat onderdeel van ons gezamenlijk leven duidelijk gemaakt. Zo lang als ik me kan herinneren heb ik arts willen worden. Ik heb door de jaren heen dan ook

keihard aan mijn carrière gewerkt en het uiteindelijk tot vooraanstaand specialist geschopt. Van de beslissing kinderloos te blijven heb ik nooit spijt gehad.

Naarmate we ouder werden en Will een fikse carrièreswitch maakte – van de forensische geneeskunde naar de bouwwereld – merkte ik echter dat zijn houding over dit onderwerp begon te veranderen. Hij zag hoe zijn oudere broer Hugo kinderen kreeg en zijn zus Felicity lange tijd moeite deed om zwanger te raken. En hij komt nu eenmaal uit het soort familie dat zich altijd erg bezig heeft gehouden met zaken als nalaten en overerven. Maar ik ben nu zevenenzeventig en mijn tijd om op natuurlijke wijze, dus zonder kunstmatige inseminatie, zwanger te raken is wel zo'n beetje voorbij. Mij geeft dat een gevoel van opluchting.

Het was de bedoeling dat we komend weekend bij Marelle zouden gaan lunchen, in haar woning op het platteland. De onontkoombare kattendiscussie zou ons ongetwijfeld voor de zoveelste keer op het onderwerp 'kinderen' brengen. Als ik bezwaar zou maken tegen het idee om Luna te adopteren, zou dat voor Marelle eens te meer bewijzen dat ik een hekel aan kinderen had. Als ik het daarentegen goedvond, zou ze dat dan zien als de laatste nagel aan de doodskist van haar grote wens dat Will en ik alsnog een gezin zullen stichten? Ik wist dat ze nog steeds de hoop koesterde dat ik zou bijdraaien en alsnog zou willen nadenken over IVF. Een gesprek met Marelle was als schaken op grootmeesterniveau: ze leek je altijd meerdere zetten voor te zijn. Ik moest er dan ook achter zien te komen hoe Will er precies over dacht, zodat ik me niet in een hinderlaag liet lokken.

Het was koud en donker, maar toch was het druk op Westminster Bridge. En ik leek wel de enige die de brug in noordelijke richting wilde oversteken, dwars tegen de kiekjes en selfies makende toeristenstroom in. De ijskoude wind vanaf de rivier bezorgde me tranen in de ogen en toen ik opkeek, liet de Big Ben net luid galmend horen dat er alweer een kwartier voorbij was. Zijn lichtgeven-

de wijzerplaat en het gelige licht achter de hoge rij ramen van de Houses of Parliament weerkaatsten in het water. Ik liep hier bijna dagelijks en toch vond de noorderling in me het nog steeds een belevenis om deze wereldberoemde Londense bezienswaardigheden van dichtbij te zien.

Ik haastte me verder – ik wilde niet te laat komen voor mijn dienst, die om zes uur zou beginnen – en beklom de trappen van het gigantische Guy's and Saint Thomas-ziekenhuiscomplex. Ik knikte naar de rij patiënten die in hun rolstoel bij de hoofdingang stonden, en om en om een trekje van hun sigaret namen of aan hun zuurstofmasker snoven. Vervolgens nam ik een van de dienstliften naar de benedenverdieping. De afdeling Spoedeisende Hulp van het ziekenhuis was onlangs gerenoveerd en het resultaat was een lichte en moderne ruimte. In het hoofdgedeelte was het druk en rumoerig.

Toen ik bij de deur van de koffiekamer kwam, kwam mijn vriendin en collega dokter Diane Kochanowski net naar buiten gehold. Ze was een paar jaar ouder dan ik, begin vijftig, en had staalgrijs kort haar en een olijfkleurige huid. 'Ha, die Mags! Geen tijd voor koffie, hoor. Er komt zo een M10 aan, over vijf minuten. Jonge man, meerdere steekwonden,' rapporteerde ze, terwijl ze een schoon paar latex handschoenen aantrok.

Alle medische omstandigheden kregen bij ons een code. M10 stond voor: 'penetrerend letsel, schot- of steekwond'. Deze code moesten we deprimerend vaak gebruiken.

Ik haastte me naar de personeelsruimte, propte er mijn tas in een kluisje, kleepte me om en boende mijn handen schoon. Enkele minuten later liep ik de zaal op, precies op het moment dat twee ambulancemedewerkers me voorbijsnelden, op weg naar de dichtstbijzijnde reanimatiekamer. Ze voerden een brancard met zich mee met een bloedende jongen erop.

Dit kon wel eens een drukke nacht worden.

2

De jongen leek me tussen de vijftien en de twintig jaar oud. Zijn bovenkleding was al weggeknipt en op zijn borst en buik zaten allemaal bebloede drukverbanden.

Ik volgde het gezelschap naar de reanimatiekamer, waar ze de jongen snel en bedreven op de onderzoekstafel tilden. Mijn team van vandaag bestond naast Diane uit twee traumaverpleegkundigen, Raj en Kelly.

Met Barry, de hoofdambulancemedewerker, werkte ik al jaren samen. Hij had een hoge stem met een Ian Paisley-achtig Iers accent, die totaal niet paste bij zijn ruige beerachtige uiterlijk. 'Dit is Kyle Lewis, vijftien jaar oud. Hij heeft zeven steekwonden in zijn borst en zijn buik,' vertelde hij me.

De jongen was maar half bij bewustzijn, had moeite met ademhalen en vertrok zijn gezicht van de pijn. Zijn hoofd was kaalgeschoren en hij had een mager gezicht met ingevallen wangen. Er liepen sporen van opgedroogde tranen over zijn vuile wangen. 'Ik kan niet... ademen,' bracht hij rasperig uit.

'Kyle... Mijn naam is Maggie, ik ben arts. Je bent hier veilig,' zei ik. Toen tilde ik de bloederige verbanden op zijn borstkas op. De steekwonden waren diep: kennelijk had iemand als een dolle op hem ingestoken. Kyles reutelende ademhaling duidde op een klaplong, wat inhield dat er via de steekwond in zijn borst lucht in zijn longen kwam. Er pruttelde een flinke hoeveelheid bloed uit een

snee vlak bij zijn hart. ‘Zes eenheden o-negatief, vijfenveertig milligram morfine,’ instrueerde ik, waarop Raj en Kelly meteen in actie kwamen. Ze brachten een infuus aan, waardoor ze de jongen bloed en andere vloeistoffen begonnen toe te dienen.

Opeens werden Kyles ogen groot en begon zijn lichaam hevig te trillen. Er klonk een lange toon toen de hartslagmonitor een hartstilstand registreerde. Ik zag dat het bloeden abrupt ophield.

‘Heeft het mes zijn rechterhartkamer geschampt?’ vroeg Diane.

‘Ik vermoed van wel,’ zei ik, terwijl ik me dichterbij de jongen toe boog. De doffe toon die aangaf dat al zijn vitale functies er mee opgehouden waren, dreunde door mijn hoofd. Ik moest nu snel reageren. Als de hartkamer die het bloed door het orgaan heen pompte was geschampt of zelfs opengesneden, en ik ging proberen om het hart weer op gang te krijgen, dan zou deze snee door de toenemende bloeddruk groter kunnen worden en vervolgens onherstelbare schade kunnen aanrichten. Er was geen tijd meer om de patiënt te verplaatsen en klaar te maken voor de operatiekamer. Ik moest snel beslissen.

‘Ik heb een volledige thoracotomie-set nodig, voor een resuscitatie thoracotomie. Bereid hem voor, aan de rechterkant,’ zei ik. Ik was een ervaren chirurg, maar een spoedthoracotomie was een kwetsbare en riskante procedure. Je moest er een deel van de borstkas voor openleggen en vervolgens een geïmproviseerde hartoperatie uitvoeren.

Raj en Kelly gingen meteen aan de slag en intubeerden Kyle. Er was geen tijd meer voor een narcose: zij moesten klaarstaan met een verdoving wanneer hij weer bij bewustzijn kwam. Diane had de steriele set binnen een paar seconden klaar. Er zat onder andere een Gigli-zaag in – een apparaat om botten mee door te snijden: een lange dunne gekartelde staaldraad met een T-vormig handvat aan elk uiteinde – en verder meerdere klemmen, een chirurgisch pincet, een scalpel en een bottenschaar.

Zo’n vijf centimeter onder Kyles rechterschouder maakte ik een inci-

sie van tien centimeter door zijn huid en de onderliggende spierlagen heen. Met twee snelle korte bewegingen – links, rechts – scheidde ik met behulp van de Gigli-zaag de ribben van elkaar. Diane stond al klaar met een metalen klem en paste deze in de incisie. Toen de klem uitzette en daarmee de ribben spreidde en de borstkas opende, borrelde er wat bloed omhoog, als uit een bron. Het gutste over de borstkas van de jonge jongen.

Gezien de hoeveelheid leek het me waarschijnlijk dat het mes het hart niet slechts had geschampt, maar echt doorboord. En een steekwond in het hart was bijna altijd fataal. De jongen lag er intussen doodstil bij, met gesloten ogen. En ook al was het op zijn bovenlichaam een waar bloedbad, zijn gezicht bevond zich nog steeds tussen jongen en man in: even sterk als kwetsbaar. Wat zou het zonde zijn als hij zo jong al zou moeten sterven! Ik stelde me hem volledig genezen voor en gekleed in een chic pak: op zijn bruiloft wellicht, of op de eerste dag van een nieuwe baan. Zijn littekens zou hij geheel geheim kunnen houden, want zijn gezicht had niets van de aanval meegekregen.

‘Kyle, blijf bij ons,’ zei ik hardop. ‘Het is jouw tijd nog niet.’

Raj verplaatste de lamp naar recht boven ons, zodat ik goed in Kyles borstholte kon kijken. Ik moest snel en zorgvuldig te werk gaan met mijn scalpel: door meerdere spierlagen en zenuwen heen, dan het borstbeen en vervolgens de vlezige zak rondom het hart zelf. Toen Diane de ene long van de jongen voorzichtig wat verplaatste, zag ik eindelijk zijn hart liggen. Ik had gelijk: de steekpartij had het orgaan inderdaad geraakt en de rechterhartkamer opengeritst. Raj, Kelly en Diane hadden het ook al gezien. We werkten met zijn allen vloeiend samen, zonder dat iemand iets hoefde te zeggen. Terwijl zij een slang inbrachten waarmee ze de borstholte leegzogen, bracht ik vier snelle en nette hechtingen in de hartspier aan, waarmee ik de wond sloot.

De hele procedure had slechts vier minuten in beslag genomen.

En al die tijd was het zuurstofmasker zuurstof in Kyles longen blijven pompen, zodat zijn brein in leven was gebleven. Ik stak mijn hand in de holte om de rest van het hart te controleren en begon het orgaan toen voorzichtig met mijn gehandschoende hand te palperen. Eerst voelde ik een soort rilling door het spierweefsel trekken, toen gaf zijn hart een klein schokje, waarna het krachtig begon te kloppen.

‘Jezus christus, die is sterk,’ zei ik bewonderend. Ik had veel gezien in mijn medische carrière en al wel tien keer een spoedthoracotomie uitgevoerd, maar dit was voor het eerst dat een hart in mijn handen weer begon te kloppen. Meestal is er een elektrische schok voor nodig om het weer op gang te krijgen. Vervolgens begon de jongen ook weer op eigen kracht te ademen. Zijn gezicht kreeg meteen weer wat kleur. Ik stond mezelf een kort moment van opluchting en vreugde toe.

‘Laten we hem maar gauw dichtmaken en klaarmaken voor de intensive care,’ zei ik toen. ‘Goed werk, iedereen.’

Kyle Lewis zou blijven leven.

3

Een paar uur later zat ik met Diane in de koffiekamer. Het was zeldzaam rustig, dus hadden we de kans genomen om onze bebloede operatiekleding even uit te trekken. De toestand van de jongen was inmiddels stabiel, ze hadden hem net meegenomen voor een scan. Zijn twee vrienden daarentegen waren bezweken aan hun verwondingen, nog voordat ze het ziekenhuis hadden kunnen bereiken.

Ik stond bij de waterkoeler, terwijl Diane door haar telefoon scrolde en me wat foto's van haar nieuwe hond liet zien: een kleine springerige labrador. 'Ik zal het er wel nog eens met Leon over hebben of ze wel bij ons op bed moet slapen,' zei ze. 'Toen ik vannacht wakker werd, lag ik op een heel smalle richel op het randje van de matras... en dat rotbeest lag uitgestrekt tussen ons in te snurken.'

'Ik geloof dat wij een kat gaan nemen,' zei ik. Ik wilde Diane net gaan vertellen over Luna, toen dokter Bryson, een van de oudere artsen, de ruimte binnenkwam. Hij was een kale man van achter in de vijftig, die vandaag een duur blauw pak met een vlinderstrik droeg.

'Goedenavond, dames,' zei hij. Hij beende naar het kurkbord en prikte er een briefje op. 'De minister van Volksgezondheid komt ons vrijdagochtend om negen uur een bezoek brengen.'

'Loopt hij dan gewoon vanuit zijn kantoor de brug over, of stapt hij weer met zijn hele entourage in de auto en blokkeert vervolgens

onze ambulance-inrit?’ vroeg Diane scherp, terwijl ze opkeek van haar telefoon.

Bryson glimlachte en toonde daarbij een tamelijk zorgwekkend gebit, waarna hij haar verder negeerde.

‘Dokter Kendall... u zou ik kort willen spreken over uw deelname aan die stuurgroep voor de nieuwe trustovereenkomst van de stichting. Hebt u na uw dienst even tijd voor een skinny latte in de kantine?’

Will had morgen een vrije dag, wist ik. Ik had er al naar uitgekeken om meteen na mijn dienst lekker naast hem in bed te kruipen. En afspraken met dokter Bryson waren nooit kort: de man hoorde zichzelf nogal graag praten. Ik aarzelde dan ook, maar kon zo snel geen smoes bedenken.

Dokter Bryson trok een rimpel in zijn voorhoofd. Hij was het niet gewend om nee te horen te krijgen. ‘Het hoeft niet langer dan tien minuutjes te duren. Het zou een mooie kans voor jou zijn om het bestuur eens te ontmoeten, Maggie,’ deed hij ineens familiair. ‘En dan kun je voortaan ook meepraten over de vormgeving van onze toekomst.’

‘Ja ja, natuurlijk. Dan zie ik u straks in de kantine,’ zei ik.

‘Helemaal goed! Dan zal ik jullie nu weer alleen laten, dames.’ Zijn blik viel op de hondenfoto op Dianes telefoon. ‘Aaah... Nieuw hondje?’

‘Ja,’ zei Diane. ‘Ze heet Frida.’

‘Naar Frida Kahlo, de kunstenares?’

Ze keek hem aan. ‘Nee. Naar Frida van ABBA,’ zei ze toen uitdagend.

Dokter Bryson grinnikte even en glimlachte toen. ‘Wat leuk. Mijn Robin speelt ook zo graag met puppy’s. Ze worden zo snel groot.’ Toen schonk hij ons een knikje en verliet de ruimte.

‘Wat denk jij?’ fluisterde Diane. ‘Is Robin zijn hond, zijn vrouw of zijn vriendje?’

Ik begon te lachen. ‘Hou op!’

‘Ja, maar daar moet jij wel zien achter te komen, hè? Je wilt niet afgaan als je straks in die stuurgroep zit...’

‘Ach, het is alleen nog maar méér werk voor nop,’ zei ik, weer serieus.

‘Nou... wanneer er straks loonsverhogingen worden uitgedeeld, zal dokter Brysons pen toch wat langer boven jouw naam blijven hangen.’

Toen knalde de deur naar de koffiekamer open en verscheen Rajs hoofd om de hoek. ‘Er komt weer een M10 binnen: man, halverwege de veertig, schotwond in het hoofd. Een buurvrouw heeft hem nog ademend gevonden, maar zijn levensfuncties holden achteruit toen hij eenmaal in de ambulance lag,’ rapporteerde hij.

Ik volgde Diane naar de afdeling, terwijl de brancard met de patiënt erop de reanimatiekamer in werd gereden. Het eerste wat ik zag, waren de benen van de man. Ze waren gehuld in een joggingbroek. Terwijl mijn ogen over zijn lichaam omhoogleden, zag ik een bekende Nirvana-hoody. Er glansde bloed op de zwarte stof. Ook op de rechterhand van de man zat bloed, reeds gestold; zijn linkerhand was schoon en om zijn ringvinger blonk een eenvoudige gouden ring.

Toen het zuurstofmasker even van zijn bebloede gezicht werd gehaald, zodat het team hem van de brancard op de onderzoekstafel kon leggen, verstijfde ik.

Het was Will.

Aan de linkerkant van zijn hoofd was zijn haar helemaal plakkerig van het bloed en zijn gezicht zag dodelijk bleek. Maar hij was nog niet dood, want zijn arm bewoog. Raj en Kelly keken naar mij. Diane was een infuus aan het klaarmaken en aarzelde toen ze mij daar zo zag staan, aan de grond genageld van de schrik. Toen volgde ze mijn blik naar Wills gezicht.

Ik kon me niet meer verroeren. Het schuldgevoel dat ik daar nu nog steeds over voel, zal me waarschijnlijk nooit verlaten. Het is mijn werk om levens te redden. En na al die jaren doe ik het zonder

erbij na te denken. Maar nu stond ik stokstijf stil, ik kon me werkelijk niet bewegen. Ik kon maar niet accepteren dat het Will was die daar onder het bloed op dat bed lag.

Nee. Will zat thuis. Knus op de bank met Luna.

Alle geluiden in mijn oren veranderden. Alles klonk ineens omfloerst, toen Diane een stap naar voren deed en de leiding van me overnam, waarna er een wirwar van infuusslangen, zakken met plasma en andere vloeistoffen volgde. Ik zag ieders mond wel bewegen, maar hun stemmen werden vervormd. Ze leken van heel veraf te komen of alsof ik onder water was. Het enige geluid dat wel door dit alles heen drong, was de gestage toon van de hartslagmonitor: Will had een hartstilstand, zijn hart was gestopt met kloppen.

Diane riep iets, waarna een andere arts van het interventieteam opdook en haar kalm begon te helpen. Raj sneed intussen Wills hoody open, waardoor zijn blote bast zichtbaar werd.

Ik voelde een paar koude latex handschoenen op mijn arm toen een jonge verpleegkundige die ik vaag kende me voorzichtig naar achteren trok, weg van de artsen en verpleegkundigen rond Wills bed.

De triageverpleegkundige bevestigde ECT-plakkers op zijn borst.
'LOS!'

Het woord echode door mijn hoofd. Wills lichaam schokte. Ik schudde de hand op mijn arm van me af en probeerde dichterbij te komen. Maar er kwamen nog meer mensen om Will heen staan, waardoor ik hem niet meer kon zien.

'LOS!'

...

'LOS!'

...

'LOS!'

Ik wilde Wills hartslag weer horen, maar er kwam niets anders dan die lage ononderbroken toon. Ik vond dat ze het wel erg gauw opgaven, het ging allemaal zo snel. Pas veel later ontdekte ik dat ze

maar liefst tweeëntwintig minuten waren bezig geweest om hem weer tot leven te wekken. En al die tijd had ik staan toekijken, vastgenageld aan de grond.

Toen verdween ineens de haast uit de handelingen van het spoedinterventieteam. De meesten deden een stap naar achteren, iemand anders begon de infuusslangetjes voorzichtig uit Wills arm te trekken.

Ik hoorde iemand schreeuwen: ‘Nee! Waarom houden jullie nou op?’

Het was mijn eigen stem.

Ik liep naar het bed toe. Will lag er doodstil op. Zijn huid had dat typische wasachtige dat altijd zo vreselijk snel volgt op de dood, binnen enkele seconden al.

Er viel een afschuwelijke stilte, waarin een van de verpleegkundigen, die ik niet kende, zorgvuldig een laken over hem heen legde.

En toen stond Diane ineens naast me. Ze trok me weg bij het bed en ik gaf me aan haar over. Terwijl ze me wegvoerde uit de reanimatiekamer, hoorde ik verder niets meer. Haar stem klonk heel gedempt terwijl ik haar lippen zag bewegen. Wat was het allemaal snel gegaan! Het kón eigenlijk niet... maar toch was het zo. In mijn hoofd zat Will nog steeds thuis tv te kijken, met Luna op zijn schoot.

Ik stommelde de gang op, liet me tegen de muur vallen en gleden naar beneden. Daarna verdween de hele wereld zoals ik hem altijd had gekend in één grote mistvlaag.

4

De uren na het overlijden van Will waren verpletterend. Mijn herinneringen eraan zijn allemaal versnipperd.

Ik herinner me dat ik wakker werd in een bed in een lege zijkamer, opstond en probeerde terug te komen naar de Spoedeisende Hulp, ervan overtuigd dat ik Will nog kon helpen. Een verpleegkundige wiens gezicht ik alweer ben vergeten hield me op de gang tegen en bracht me terug.

De rest is één grote leegte, tot aan Dianes appartement in South London. Ik mocht namelijk niet meteen terug naar mijn eigen huis, omdat dat inmiddels een plaats delict was. Ik had een kalmeringsmiddel toegediend gekregen en lag in de kamer die haar zoon kortgeleden had verlaten. Ik was niet klaarwakker, maar kon ook niet echt slapen.

Ik bleef er maar dromen dat ik thuis was. In mijn droom lag ik in bed en Will was beneden. Vervolgens hoorde ik gekraak en voetstappen op de overloop voor mijn slaapkamerdeur. Ik stond op om te kijken wie dat was en zag om de hoek onder aan de trap nog net een indringer verdwijnen. Als ik mijn mond dan opende om Will te waarschuwen, hoorde ik een schot... en dan was het te laat. Dit droomde ik telkens weer. En steeds wanneer ik het schot hoorde, werd ik rillend en zwetend wakker.

Er scheen een smalle streep zonlicht tussen de gordijnen door. Ik keek hoe hij over de posters aan de muur gleed en steeds verder

naar beneden boog. Op een gegeven moment ketste hij af op een voetbalkicker en werd het licht steeds donkerder geel, totdat het helemaal vervaagde en de zon weer onderging.

Ten slotte werd ik in het donker wakker. Het was koud en Diane stond op mijn deur te kloppen. ‘Mags... De politie staat beneden, ze willen met je praten,’ zei ze. Haar stem klonk zacht en heel ver weg.

Het kleine eindje naar de slaapkamerdeur leek voor mij al een onoverbrugbare afstand. Ik kon niet eens overeind komen, laat staan dat ik het tapijt kon oversteken en de trap aflopen om van de politie te horen te krijgen wat er met Will was gebeurd. ‘Alsjeblieft... mag ik niet gewoon blijven slapen?’ vroeg ik.

Diane kwam de kamer in en ging op de rand van het bed zitten. Ze pakte mijn hand. ‘Ze zeggen dat ze een verklaring van jou nodig hebben. Ze zitten in de keuken op je te wachten.’

‘Een verklaring? Waarover dan?’

‘Je weet wel waar ze je naar moeten vragen. Ga even met ze praten, Mags, dan heb je dat maar gehad.’

In de badkamer gooide ik wat water in mijn gezicht en streek mijn haar glad. Toen ik mezelf in de spiegel bekeek, zag ik een bleek, zorgelijk kijkend wezen dat ik niet eens herkende.

Dianes keuken was klein, knus en erg warm, en toch rilde ik toen ik er binnenkwam.

Aan de keukentafel zat een vrouw in een stijf grijs broekpak en een jongere man in het zwart. De huid van de vrouw was bijna krijtachtig, zo weinig kleur zat erin, haar grijze haar was heel kort geknipt en zelfs haar ogen waren lichtgrijs, als leisteen. Vergeleken met haar was de jongeman een explosie van kleur, met zijn lichtblauwe ogen, bloedrode lippen en gitzwarte, strak achterovergekamde haar. Hun gezichten plooiden zich meteen toen ze me zagen. Het is een blik die ik ook bij mezelf heb geperfectioneerd, voor wanneer ik te maken krijg met de dood of slecht nieuws moet overbrengen. Hij zit ergens tussen medeleven en professionele afstand in.

‘Dag, dokter Kendall,’ zei de vrouw. Ze stond op en stak me haar hand toe. ‘Ik ben inspecteur Isobel Dixon en dit is rechercheur Trevor Finton. Gecondoleerd met het verlies van uw man.’ Trevor stond nu ook op en ook hem schudde ik de hand. ‘Kunnen wij u alstublieft even spreken?’

Ik knikte en nam tegenover hen plaats. Diane liep naar de kraan, vulde de waterkoker en pakte een paar bekers uit een kastje. ‘Weten jullie wie Will heeft gevonden?’ vroeg ik.

Isobel keek verrast, alsof ze niet had verwacht dat ik meteen met een directe vraag zou komen. ‘Eh, een van de burens, geloof ik,’ zei ze. Ze haalde een notitieblok tevoorschijn en begon erdoorheen te bladeren. ‘Ja... ene mevrouw Rust.’

‘Was zij dan in mijn huis?’

‘Mevrouw Rust heeft ons verteld dat ze rond negen uur ’s avonds in haar tuin verse munt stond te plukken, toen ze een oorverdovende knal vanuit uw huis hoorde: een pistoolschot. Ze heeft toen een ambulance gebeld en de medewerkers daarvan hebben zich via de achterdeur toegang tot uw woning verschaft.’

‘Weten jullie al wie het is geweest, wie er in ons huis heeft ingebroken?’

De twee politiemensen zwegen even en keken elkaar aan. Ook Diane draaide zich even om en ging toen weer druk verder met theezetten.

‘Wanneer hebt u uw echtgenoot voor het laatst gezien?’ vroeg Trevor. Hij sprak met een keurig accent.

Ineens zag ik Will weer op die brancard liggen. Hoe klein en verfromfaaid hij eruit had gezien, met al dat plakkerige bloed op de zijkant van zijn hoofd. Ik sloot kort mijn ogen en opende ze toen weer. ‘Zondag... eh, gisteren – vlak voordat ik naar mijn werk ging. We hebben vroeg samen gegeten en tegen half zes ben ik vertrokken.’

‘Avondeten, bedoelt u?’

‘Ja, avondeten,’ herhaalde ik.

‘Uw echtgenoot was ook arts?’ informeerde Trevor.